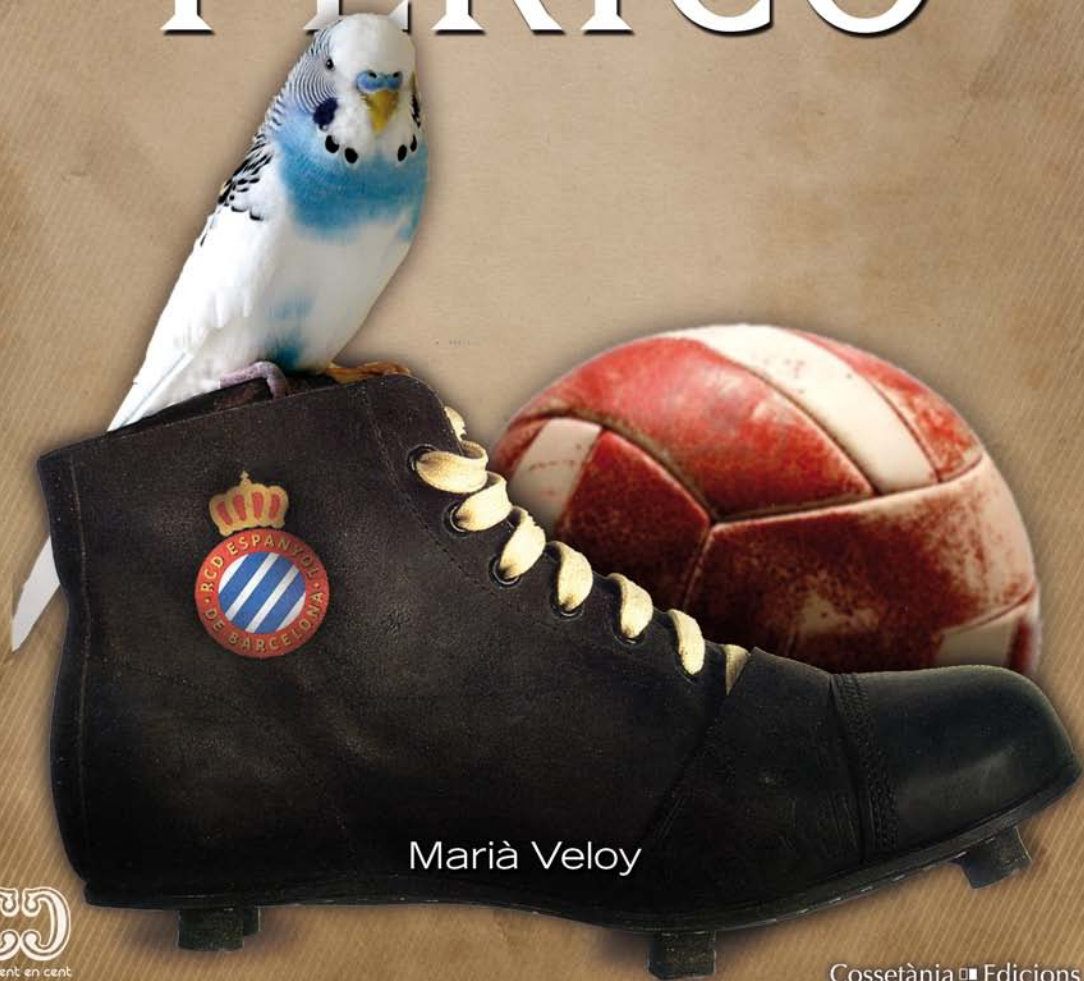

100

MOTIUS PER SER PERICO

Marià Veloy

• *Col·lecció De Cent en Cent* — 15 •

100 motius per ser perico

Marià Veloy

Cossetània
EDICIONS

Primera edició: octubre de 2012

© Marià Veloy

© de l'edició:

9 Grup Editorial

Cossetània Edicions

C/ de la Violeta, 6 - 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91 • Fax 977 61 43 57

cossetania@cossetania.com • www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9034-016-5

Dipòsit legal: T-913-2012

ÍNDEX

Advertència	9
1. No hi ha raons per ser de l'Espanyol	11
2. L'entusiasme del fundador	13
3. El nom, la història i un culer emprenyador	15
4. Els nombres parells sumen onze	16
5. La creació d'un rival	17
6. <i>Parakeets</i>	19
7. Un equip de planter	20
8. La Copa Macaya	21
9. Hem tornat d'entre els morts	22
10. Futbol sense estrès	23
11. "Y Zamora de portero"	24
12. Ricardo Saprissa, retrat d'un <i>sportman</i>	26
13. "Reals" i realistes	28
14. El primer gol a la Copa	30
15. Pomés, l'àrbitre i el manicomi	31
16. El blanc i el blau	32
17. La generositat d'Evelino Doncos	34
18. L'art de perdre	35
19. Un campionat en un derbi	37
20. La Final de l'Aigua	39
21. El viatge a València	41
22. El primer gol de la Lliga	43
23. La fama de Zamora i l'estadi de Sarrià	45
24. El nom fa el perico	46
25. Escola de futbol	47
26. Martorell, substitut de Zamora	48
27. Més enllà de la política	49
28. Francisco González Ledesma, dignitat perica	50
29. Sarrià i Joan Gamper	52
30. Més que històrics, supervivents	53
31. El Xalet	54

Marià Veloy

32. La Copa del 1940	56
33. Argument per a una novel·la negra.....	58
34. Pizzinato.....	60
35. Perquè és d'allò més normal	62
36. Un davanter sentimental	63
37. La rebel·lia del gran central.....	65
38. L'extravagància de l'oxigen	67
39. 6 gols 6.....	68
40. Filial del Reial Madrid?.....	69
41. Un perico anomenat Kubala	70
42. La nit europea de Don Alfredo.....	72
43. Kocsis.....	73
44. El nostre milionari particular.....	74
45. Un dels millors llançadors de faltes.....	75
46. Els Cinc Dofins.....	76
47. Àrbitres de la Lliga	77
48. El gol de Glària.....	78
49. El rellotge del poeta	80
50. Pasabalón.....	81
51. Santamaría, el gran entrenador.....	82
52. Som més llestos	83
53. Cap himne fins el 1975.....	84
54. Complicitat perica.....	85
55. Agrupació de Veterans	86
56. El gest de Canito	87
57. Crítica tipogràfica.....	89
58. Rafa Marañón	90
59. El talent de Dani Solsona	91
60. Un club petit... o no!	93
61. Vam estimar primer Urruti	94
62. El fitxatge de Theo Custers	95
63. Som solidaris	96
64. Vam guanyar el primer derbi televisat.....	97
65. 53 vegades líders	98
66. Un porter amb pijama	99
67. El migcampista que va sorgir del fred.....	101
68. Amor i odi infinits per a Javier Clemente	103
69. Txingurri Valverde	104
70. Pitxi Alonso.....	106
71. La nit més màgica i la nit més trista	107
72. Maneres i maneres de baixar a segona... ..	109
73. El miracle de Dámaso Perico.....	110
74. Publicitat imaginativa.....	111
75. L'error de Lardín	112

100 motius per ser perico

76. El jugador amb la clàusula de rescissió més alta	113
77. La conversió de Sergi Mas.....	115
78. Una novel·la perica	116
79. Malgrat tot, Montjuïc.....	117
80. Dani.....	118
81. L'entrega de Pacheta	119
82. Paco Flores	120
83. Chiqui Martí.....	121
84. El caràcter de Pochettino	122
85. La final de Glasgow	124
86. El capità Tamudo.....	126
87. El goool de Coro	128
88. Tamudazo	129
89. Iván, Iván, Iván de la Peeña!	130
90. Els perdedors s'enduen les noies.....	132
91. Una vaselina a Casillas	133
92. El minut 21	134
93. L'entrega de Luis García	135
94. Carisma camerunès.....	136
95. Formar part d'un club exclusiu.....	137
96. Un club ben viu a la xarxa.....	138
97. Cornellà-El Prat.....	139
98. La bona prosa de l'equip de Mauricio Pochettino.....	140
99. Més de dues-centes penyes	141
100. La importància de ser Veloy	142

ADVERTÈNCIA

Aquest llibre recull cent motius per ser perico. Si el nostre equip fos un dels pocs escollits que poden presumir de títols continentals, *cracks* mundials i els rècords més diversos, és molt possible que tinguéssiu entre les mans un llibre d'estadística. El davanter més golejador, el porter menys golejat, l'entrenador més llorejat... Però el nostre és un club modest, i els trofeus de les seves vitrines no tenen tanta importància per omplir tot un llibre. Per això els cent motius que es proposen no són estadístics, ni tenen a veure necessàriament amb èxits o heroïcitats esportives. Sí que n'hi ha de relacionats amb els moments d'eufòria que hem viscut els aficionats blanc-i-blaus (quatre Copes del Rei, dues finals europees i alguna salvació *in extremis*), però molts altres tenen a veure amb allò que vol dir ser perico. Es parla de l'orgull de pertànyer a una minoria i dels avantatges que s'hi pot trobar; es fa memòria de jugadors emblemàtics i també de personatges dignes d'admiració que comparteixen la dèria perica; es recorden anècdotes que de vegades parlen dels valors del nostre club i de vegades de les seves debilitats... Tot plegat amb el propòsit de traçar un mapa sentimental que expliqui no per què som pericos, sinó què compartim quan som pericos.

01 / 100

NO HI HA RAONS PER SER DE L'ESPANYOL

Si aquest fos un llibre per a nens, podria començar amb la història d'un perico que aprèn a volar. Amb aquesta imatge els més petits comprendrien que ser perico implica esforçar-se per millorar cada dia, gaudir de la companyia dels bons amics, agrair els bons resultats i acceptar amb esportivitat els dolents. Tot això podria convèncer una criatura innocent, però nosaltres som adults i hem viscut prou per estar raonablement desencantats. Sabem quina és la resposta a la pregunta: "Per què ets de l'Espanyol?" Dels nostres llavis no surten valors nobles ni sentiments de germanor; només un perplex: "No ho sé."

Algú podria pensar que aquesta resposta perplexa és deguda al fet que la pregunta ens ha agafat desprevinguts, però els pericos sabem que no és així. Ho hem pensat més d'una vegada i de dues, i el resultat sempre ha estat el mateix: "No ho sé." No se'ns escapa que ser de l'Espanyol vol dir pertànyer a un club petit que mai no té opcions de guanyar la Lliga o la Champions League, i que ben sovint hem de veure mals partits d'un equip massa jove, massa vell o massa desmotivats. A més, també hem de veure com, més vegades del que seria desitjable, ens menystenen els mitjans de comunicació, els alcaldes de la nostra ciutat o els presidents dels clubs rivals. I per si això fos poc, encara podem dir que no hi ha temporada en què no veiem l'amenaça d'una economia precària.

Ho hem pensat bé, sí, i sabem que no hi ha cap motiu per ser perico. Tot i així, no ho podem evitar. Ens identifiquem amb els colors blanc i blau, sentim com les plomes se'ns ericen quan algú recorda els gols de Tamudo o l'elegància de Lauridsen, esmolem el bec quan un

Marià Veloy

culer parla malament de Verdú i somiem ser multimilionaris i invertir els nostres calés a fer un Superespanyol. És absurd pertànyer a un club de futbol petit i acostumat a la derrota com el nostre, però tot i així no ho podem evitar. Som pericos i prou.

02 / 100

L'ENTUSIASME DEL FUNDADOR

El motor que fa funcionar l'Espanyol no són els títols aconseguits (no ens enganyem: no en són gaires), ni tampoc el prestigi social que dóna ser de l'Espanyol (més aviat al contrari). El motor de l'Espanyol és l'entusiasme. I aquest és un valor que es remunta fins al seu fundador, Ángel Rodríguez. Ell és el protagonista d'una anècdota que reflecteix l'entusiasme que ens fa ser pericos.

Sense sospitar que un dia el seu fill formarà part de la història, el pare d'Ángel Rodríguez està preocupat per l'obsessió del seu fill pel futbol. Les notes a la universitat no són prou bones, i el noi només pensa en el club que ha fundat. Per tal que obli l'obsessió per la pilota, el pare envia l'Ángel a estudiar a Lieja (Bèlgica). "Més llibres —sentència— i menys pilotes." El jove no gosa desobeir el pare (a principis del segle XX encara no s'ha inventat la crisi de postadolescència), i deixa el club en mans dels germans Miró-Trepas. Aquests no són mals administradors i s'estimen el club, però no tenen prou empena per resoldre un problema que se'ls planteja ben aviat. I no és un problema qualsevol. Per més que han buscat aquí i allà, no tenen prou jugadors per disputar el proper partit. N'han aconseguit deu, però els falta l'onzè component, i no hi ha manera de trobar-lo... Què han de fer? Després de donar-hi voltes, escriuen a Ángel Rodríguez per demanar-li ajuda. La resposta del fundador només pot ser dictada per l'entusiasme. Envia un telegrama als seus amics, des de les botes a la maleta, compra un bitllet de tercera classe (no té calés per a més), i arriba a Barcelona a temps per jugar el partit.

Tot hauria sortit rodat si no fos perquè un periodista publica la notícia. Ángel Rodríguez disputarà el partit. I, és clar, la família del

Marià Veloy

protagonista es posa les mans al cap. No pot ser veritat! Però quan van al camp, comproven que el periodista deia la veritat. L'entusiasta Ángel Rodríguez és allà, corrent darrere de la pilota. I és que de vegades l'entusiasme té contraindicacions...

03 / 100

EL NOM, LA HISTÒRIA I UN CULER EMPRENYADOR

—Com pot ser que sigueu catalans si us dieu Espanyol?

Les estadístiques diuen que cap perico no ha pogut esquivar aquesta pregunta. No si està en ple ús de les seves facultats mentals i viu a un lloc on la gent reconegui paraules essencials per a la supervivència com "futbol", "Catalunya" o "perico". El que no diuen les estadístiques és que normalment aquesta pregunta la formula un culer amb cara de pomes agres. I el que tampoc no diuen les estadístiques és que en aquests casos el més recomanable no és preguntar a l'interlocutor:

—Avui t'has aixecat recordant la presidència de Joan Gaspart?

Sinó explicar amb la paciència d'un professor d'història que aquesta pregunta no té cap sentit en un club creat l'any 1900:

—A principis del segle XX, a Barcelona només practicaven el futbol els estudiants universitaris. I no tots, només aquells que aspiraven a tenir diversions cosmopolites. Un d'aquests estudiants, Ángel Rodríguez, es va trobar que volia jugar a futbol, però no tenia cap equip on fer-ho. El Català tenia totes les places cobertes, i el Barcelona era només per a estrangers... I aleshores no hi havia més opcions! En comptes de deixar-ho córrer, Rodríguez va reunir un grup d'amics i va fundar el seu propi club. Si hi havia un Català i un Barcelona, quina alternativa tenia? Espanyol!

—Espanyol per a un club català? —insistirà el culer agre.

—Cal tenir en compte —podeu respondre abans d'engegar-lo— que aleshores els polítics més catalanistes no eren independentistes ni sobiranistes. Formaven part de la Lliga *Regionalista* de Catalunya...
RE-GI-O-NA-LIS-TA!

04 / 100

ELS NOMBRES PARELLS SUMEN ONZE

No es pot ser perico i no ser supersticiós. Deixant de banda aquells que han assolit l'ataràxia (deixeu les drogues, nois!), no conec cap perico que no s'aferri a alguna superstició. N'hi ha que fan el senyal de la creu quan l'àrbitre xiula el començament del partit (Perico Nostre, que estàs al Cel...), n'hi ha que escolten les estadístiques que recita un locutor de ràdio (mai no hem perdut un partit jugant contra aquest porter si el nostre entrenador esternuda un minut abans de la mitja part), n'hi ha que busquen compulsivament un geperut per fregar-hi el carnet de soci... Fins i tot n'hi ha que fan promeses absurdes a alguna marededéu o sant per aconseguir un bon resultat. No maleir la mare del *jefe* durant una setmana a canvi d'un empat amb l'Oviedo a casa, afaitar-se el bigoti a canvi d'una victòria davant del València, llegir les novel·les de Folch i Torres a canvi d'un bon resultat al derbi del Camp Nou... Qualsevol cosa és vàlida per sobreposar-nos a una realitat amenaçant.

Jo he provat diferents tècniques, però ja fa temps que les he descartades. Com que sóc exfumador, no puc encendre un cigarret cada nou minuts, i la bandera que vaig comprar a Saragossa està massa gastada per abraçar-m'hi en els moments de màxima tensió. Així que m'aferro a la teoria que diu que els nombres parells porten bona sort. I recordo que l'anunci de la constitució de la Sociedad Española de Foot-ball es va publicar al setmanari *Los Deportes* un dia ben parell. Va ser el 28.10.00. I sí, hi ha persones que em diuen: "No són els dies parells els que donen sort, sinó els senars." I jo els dic que si tenen raó, això tampoc no és problema. Perquè la suma de $2 + 8 + 1 + 0 + 0 + 0$ és 11. Un nombre senar molt adequat per a una superstició futbolística!

05 / 100

LA CREACIÓ D'UN RIVAL

El futbol és un esport que necessita rivals, i qualsevol club de futbol necessita un antagonista en qui personificar aquesta rivalitat. I sens dubte, per als pericos aquest rival és el Barça. Avui en dia molts culers han trobat una nova manera de viure aquesta rivalitat: fer veure que són capaços d'ignorar-nos, perquè estan massa amunt per preocupar-se per nosaltres... No val la pena replicar a aquests culers que el dia que perdin contra l'Espanyol ens trucaran empenyats acusant-nos de jugar motivats contra ells. "A veure si jugueu així contra els vostres amics del Madrid..." Quan passa això, sempre penso que la rivalitat amb el Barça ens l'hem guanyada, i ara ja és massa tard per oblidar-la.

Els historiadors recorden que als inicis la relació entre Barça i Espanyol va ser gairebé idíl·lica. El primer derbi es va celebrar el 23 de desembre del 1900, després que els pericos llancessin el repte i els culers els citessin a l'Hotel Casanova. Va ser un partit amb mal temps i molt públic que, si va acabar amb empat sense gols, va ser perquè el Barça havia alineat només els seus jugadors locals, prescindint dels temibles holandesos. I és que aleshores l'Espanyol només havia disputat tres partits oficials! El següent duel es va celebrar poc després, el 27 de gener del 1901, i, com que aquesta vegada hi havia en joc la Copa Macaya, els blaugranes sí que van saltar al camp amb Gamper i els seus compatriotes. Davant de la mostra de superioritat culer i la contundència del resultat (4-1), als pericos només ens va quedar el consol d'haver marcat el primer gol en un derbi... El tercer derbi no va ser diferent —4-0 a favor del Barça— i, paternal, Gamper va demanar als seus jugadors que cantessin tres hures pels "valents jugadors de l'Espanyol".

Marià Veloy

De mica en mica, però, els pericos van evolucionar com a equip, i finalment es van poder enfrontar al Barça de tu a tu. Va ser aleshores quan va sorgir la rivalitat. Aquesta rivalitat va quedar demostrada per primera vegada en el Trofeu De la Riva de l'any 1912, que va quedar en mans blanc-i-blaves. Els dos partits van ser tan disputats que els jugadors van arribar a les mans, i la policia hi va haver d'intervenir per evitar que la sang arribés al riu. Després d'aquesta final, les directives dels dos equips van deixar de parlar-se. I fins i tot van assegurar a la premsa que mai més no hi hauria un derbi...